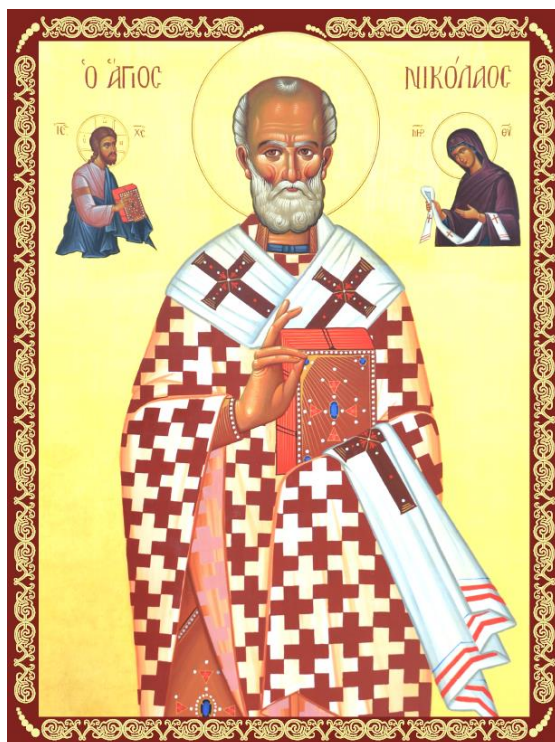

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Οι εικόνες στην παρουσίαση είναι από τον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Έγκωμης.

Ο Άγιος Νικόλαος είναι από τους πιο γνωστούς αγίους της Εκκλησίας. Το όνομά του βρίσκεται στο στόμα αναρίθμητων πιστών που ζητούν τη βοήθειά του. Το όνομά του το φέρουν εκατομμύρια Χριστιανοί και πολλοί είναι οι Ναοί που είναι αφιερωμένοι σ' αυτόν. Είναι μετά την Παναγία και τον Άγιο Γεώργιο, ο περισσότερο γνωστός σε όλο τον Ορθόδοξο κόσμο. Σ' όλη δε την Κύπρο υπάρχουν ενενήντα (90) και πλέον Ναοί αφιερωμένοι στο μεγάλο αυτό Ιεράρχη. Είναι αυτός που προστατεύει τους θαλασσινούς και όλους εκείνους που συναντούν τρικυμίες στη ζωή τους. Γι' αυτό έχουν κτιστεί πολλές Εκκλησίες προς τιμή του. Όλη του η ζωή ήταν μια θαυμαστή ενσάρκωση της αγάπης και της φιλανθρωπίας.

Ένας παλαιότερος λόγος, αναφέρει ότι ο Άγιος Νικόλαος, διακρινόταν για το πρεσβυτικό του ήθος και την αγγελική του όψη και ευωδίαζε από αγιοσύνη και χάρη θεία. Ακόμη ο λόγος λέγει και τα εξής για τον Άγιο: «Όταν κάποιος απλώς τον συναντούσε κατά τύχη στο δρόμο, παρουσίαζε αμέσως μεγάλη βελτίωση στην αρετή, μόνο και μόνο με τη θέα του Αγίου, και γινόταν στον εσωτερικό του κόσμο κάποια μεταμόρφωση. Και καθένας που η ψυχή του υπέφερε από

κάποια συμφορά και λύπη, όταν και μόνο τον ατένιζε, εύρισκε ικανοποιητική παρηγοριά και ανακούφιση».

Η συμπεριφορά του αγίου προς τους συνανθρώπους του υπήρξε αγνή και ευγενική, σύμφωνα με το λόγο της αρετής. Η όλη του ζωή υπήρξε, κατά κάποιο τρόπο, μύρο πολύ ευωδιαστό και θελκτικό, πού παρουσιάστηκε στο κέντρο της επαρχίας των Μυρέων και ευωδίασε το λαό.

Καταγωγή – γέννηση και πρώτη ηλικία – μόρφωση

ΓΕΝΝΗΣΗ

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος γεννήθηκε στα Πάταρα της Λυκίας της Μικράς Ασίας γύρω στα 240 μ.Χ. Πότε ακριβώς γεννήθηκε δεν είναι γνωστό.

Πάντως κατά το έτος 300 μ.Χ. την εποχή των ασεβών αυτοκρατόρων Διοκλητιανού και Μαξιμιανού ήταν Αρχιερέας στα Μύρα της Λυκίας. Έζησε δε και

μέχρι τα χρόνια του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Οι γονείς του ήταν ευσεβείς χριστιανοί και η οικονομική τους κατάσταση ήταν πολύ καλή. Γι'αυτό οι φωτισμένοι γονείς του, καλλιέργησαν στη απαλή ψυχή του την αγάπη για το Χριστό. Φρόντισαν επίσης από νωρίς να μορφωθεί.

Από μικρός ο Ἅγιος Νικόλαος έδειχνε την αφοσίωσή του και την αγάπη του στο Θεό, περνώντας την ημέρα του με προσευχές και νήστευε την Τετάρτη και την Παρασκευή. Ακόμα και όταν ήταν βρέφος σύμφωνα με μια παράδοση δεν ήθελε να θηλάσει Τετάρτη και Παρασκευή, παρα μόνο μετά τη δύση του ηλίου.

Όταν μεγάλωσε μισούσε τις απρεπείς και τις κακές συνομιλίες και συναναστροφές των νέων.

Αγαπούσε να πηγαίνει τακτικά στην Εκκλησία και να συναναστρέφεται με ήρεμους και καλούς ανθρώπους. Άκουε τις συμβουλές των μεγαλύτερων του και προσπαθούσε να τις εφαρμόζει, όπου ήταν αναγκαίες.

Ορφανός

Έμεινε ορφανός στο άνθος της ηλικίας του και απροστάτευτος μέσα στους πολλούς κινδύνους του ειδωλολατρικού περιβάλλοντός του. Εδώ είναι η πρώτη του νίκη. Τίποτε δεν τον παρασύρει. Την περιουσία του τη χρησιμοποιεί για έργα αγάπης και φιλανθρωπίας. Τον θαυμάζουν οι Χριστιανοί για τη σταθερότητά του και προσεύχονται στο Θεό να τον αξιώσει να υπηρετήσει την Εκκλησία.

Χειροτονία σε πρεσβύτερο

Εκείνο τον καιρό Αρχιεπίσκοπος της Λυκίας ήταν ο θείος του. Αφού εκτίμησε τις αρετές και τη μεγάλη του πίστη τον κάλεσε στην υπηρεσία του Κυρίου και τον χειροτόνησε ιερέα της Επισκοπής.

Όταν έγινε ιερέας αξιοποίησε την περιουσία του που του άφησαν οι γονείς του για τους ανθρώπους που είχαν ανάγκες. Ανθρώπους που ζούσαν στη φτώχεια, άνεργους, άστεγους και δυστυχισμένους. Δεν έδωσε προσοχή στον ρέοντα και

φθαρτό πλούτο, αλλά σκόρπισε αυτό, όπως έπρεπε, για να κερδίσει άφθαρτο και αιώνια ζωή. Η απλοχεριά του έσωσε πολλούς χριστιανούς από τον κατήφορο της αμαρτίας. Ο Άγιος Νικόλαος ήταν άνθρωπος των έργων και όχι των λόγων.

Οι μέρες του Αγίου περνούσαν με νηστεία, προσευχή και πολλές ελεημοσύνες. Άγρυπνα γονάτιζε και παρακαλούσε τον Χριστό να του

δίνει δύναμη, υπομονή και θάρρος για να μη λυγίσει στους πειρασμούς του σατανά.

Ο άγιος προστατεύει τρεις αδελφές

Από τις πολλές ελεημοσύνες που έκαμε ο Άγιος ακούστε μια θαυμαστή και παράδοξη.

Τον καιρό εκείνο ζούσε ένας πολύ πλούσιος άνθρωπος, ο οποίος είχε τρεις πολύ όμορφες θυγατέρες. Από φθόνο των εχθρών του ο πλούσιος έχασε όλη του την περιουσία και έφτασε σε μεγάλη φτώχεια. Βρέθηκε σε τέτοια θλιβερή και δύσκολη κατάσταση που δεν μπορούσε να ζήσει μαζί με τις τρεις του θυγατέρες . Αποφάσισε να βάλει τις θυγατέρες του σε πορνείο, για να έχουν κάποιο εισόδημα και να μπορούν να ζήσουν. Ο δε Πανάγαθος Θεός, ο γινώσκων τα κρύφια των καρδιών, θέλησε να ελευθερώσει τις τρεις εκείνες ψυχές από την κόλαση και την αμαρτία. Κατά την ίδια εκείνη μέρα, κατά την οποία φανέρωσε ο πατέρας των κοριτσιών τη βούλησή του, το έμαθε και ο Άγιος Νικόλαος. Αμέσως έβαλε σ' ένα μανδύλι τριακόσια φλωριά, πήγε κρυφά και το έριξε στο σπίτι του πτωχεύσαντος πλουσίου από μια θυρίδα και έφυγε αμέσως χωρίς να γίνει αντιληπτός. Δεν ήθελε να φανερωθεί σε κανένα, γιατί απέφευγε τον έπαινο των ανθρώπων και μόνον επιθυμούσε να αρέσει στο Θεό. Άκουε το Ιερό Ευαγγέλιο που έλεγε. "Σου δε ποιούντος ελεημοσύνην,

μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου" (Ματθ. ΣΤ.Στίχ. 3) δηλαδή όταν κάμνεις την ελεημοσύνη, να μη το γνωρίζει κανένας. Ο πατέρας των τριών κοριτσιών ξύπνησε το πρωί και είδε στο σπίτι ένα μανδήλι δεμένο και το άνοιξε αμέσως. Μόλις είδε τόσα πολλά φλωριά έμεινε εκστατικός και έτριβε τα μάτια του από χαρά, μη πιστεύοντας το γεγονός. Μέτρησε αμέσως τα φλωριά και τα βρήκε ακριβώς τριακόσια. Μεγάλη περιουσία είχε στα χέρια του. Ήταν πολύ ενθουσιασμένος και χαρούμενος, αλλά ήθελε να μάθει ποιος έκαμε αυτή την καλή πράξη. Αφού δεν γνώριζε τον ευεργέτη του ευχαριστούσε και δοξολογούσε συνέχεια τον Θεό. Αμέσως φρόντισε και νύμφευσε την μεγαλύτερη του θυγατέρα με κάποιο πλούσιο της πόλης εκείνης και της έδωσε και τα τρακόσια φλωριά σαν προίκα. Ήλπιζε δε ότι εκείνος που τον βοήθησε θα φρόντιζε να τον βοηθήσει για την προίκα και των άλλων δυο κοριτσιών.

Αφού ο Άγιος Νικόλαος είδε ότι ο πατέρας χρησιμοποίησε τα χρήματα για καλό σκοπό, κάποια άλλη νύκτα δένει σε άλλο μανδήλι άλλα τριακόσια φλωριά και το βράδυ πήγε και τα έριξε πάλι από τη θυρίδα. Όταν ξύπνησε το πρωί ο πατέρας των κοριτσιών, βλέπει ένα άλλο μανδήλι με άλλα τριακόσια φλωριά. Θαύμασε για το γεγονός και παρακαλούσε τον Θεό να του φανερώσει τον άνθρωπο που του έκαμε αυτό το μεγάλο καλό και σώθηκαν τα κορίτσια του από την αμαρτία. Ήθελε να του φανερώσει τον ευεργέτη του που με την ελεημοσύνη του άρπαξε από τα χέρια του διαβόλου τις τρεις θυγατέρες του και τις έσωσε. Έτσι νύμφευσε και τη δεύτερή του θυγατέρα δίνοντάς της σαν προίκα τα τριακόσια φλωριά, ελπίζοντας στον Θεό, ότι ο ευεργέτης θα βοηθήσει και την τρίτη του θυγατέρα. Την τρίτη φορά όμως ήταν πολύ προσεκτικός και ήθελε να τρέξει και να δει τον ευεργέτη του. Ο δε Άγιος Νικόλαος βλέποντας ότι νύμφευσε και τη δεύτερή του θυγατέρα αποφάσισε να τελειώσει το καλό. Οπότε έδεσε πάλι σε άλλο μανδήλι άλλα τρακόσια φλωριά και πήγε να τα ρίξει κρυφά τη νύχτα από τη θυρίδα. Μόλις τα έριξε ο Άγιος, ο πατέρας των κοριτσιών ήταν ξύπνιος, άνοιξε την πόρτα, έτρεξε και είδε κάποιο να φεύγει τρέχοντας. Για λίγη ώρα έτρεχε ο ένας τον άλλο. Ο πατέρας των κοριτσιών τον έφτασε και είδε ότι ήταν ο Άγιος Νικόλαος, ο πασίγνωστος και δημοφιλέστατος άγιος, ο μεγάλος ευεργέτης των φτωχών και των δυστυχισμένων. Αμέσως

έπεσε στα πόδια του και με δάκρυα στα μάτια του έλεγε. "Σε ευχαριστώ, δούλε του Θεού, που με λυπήθηκες εμένα τον ταλαίπωρο και άθλιο και μου έκαμες τέτοια μεγάλη ελεημοσύνη. Ευτυχώς που με πρόλαβες γιατί διαφορετικά θα χανόμουν ψυχικά και σωματικά". Όταν είδε ο Άγιος Νικόλαος ότι φανερώθηκε η αρετή του, είπε σ' αυτόν. "Δεν θέλω να πεις σε κανένα τίποτε, ενόσω ζω, για την καλωσύνη που σου έκανα".

Ο πατέρας νύμφευσε και την τρίτη θυγατέρα του και πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του ειρηνικά και δοξάζοντας το όνομα του Θεού.

Προσκύνημα στους Αγίους τόπους

Σταματάει την τρικυμία

Κάποτε ο Άγιος ανεχώρησε με ένα Αιγυπτιακό καράβι, για τα Ιεροσόλυμα. Μαζί του ήταν και πολλοί Χριστιανοί, που πήγαιναν να προσκυνήσουν τους Αγίους τόπους. Τη νύκτα βλέπει ο Άγιος στον ύπνο του, ότι ο διάβολος έκοβε τα σχοινιά του καταρτιού στο καράβι. Μόλις ξύπνησε το πρωί είπε στους ναύτες:

- Σήμερα θα μας βρει μεγάλη τρικυμία και θα υποφέρουμε πολύ. Προσευχηθείτε στο Θεό και θα μας φυλάξει από τα κύματα.

Σε λίγο φύσηξε ισχυρός άνεμος και έγινε θαλασσοταραχή μεγάλη. Τα

χάσανε όλοι και περίμεναν τον θάνατο. Ο Άγιος προσευχήθηκε τότε θερμά στον Κύριο και ο άνεμος σταμάτησε. Γαλήνεψε η θάλασσα και όσοι ήταν στο πλοίο ανακουφίστηκαν.

Ανασταίνει τον ναύτη

Ο διάβολος, όμως, που δεν του άρεσε το ότι ματαιώθηκε το σχέδιο του για βύθιση του πλοίου, προκάλεσε νέα δοκιμασία: Ένας ναύτης είχε ανεβεί ψηλά στο μεσαίο κατάρτι για να δέσει κάποιο σχοινί. Όταν τελείωσε την αποστολή του, ενώ κατέβαινε, γλίστρησε και πέφτοντας στο κατάστρωμα χτύπησε θανάσιμα. Ο Νικόλαος έσπευσε κοντά

του, προσευχήθηκε θερμά στο Θεό και ανέστησε το νεκρό ναύτη, προς μεγάλη χαρά των συνταξιδιωτών και του πληρώματος, που δόξασαν απ' την καρδιά τους τον Κύριο για το θαύμα κι ευχαρίστησαν τον άγιο. Όταν έφτασαν στον προορισμό τους, πλήθος ασθενών προσέρχονταν στον άνθρωπο του Θεού και θεραπεύονταν από τις αρρώστιες.

Αφού προσκύνησε τον Άγιο Τάφο του Κυρίου, τον Γολγοθά, τον Τίμιο Σταυρό και είδε όλα τα μέρη που δίδαξε και μαρτύρησε ο Χριστός, θέλησε να μείνει εκεί να ησυχάσει. Όμως άγγελος Κυρίου τον διέταξε τη νύχτα να επιστρέψει στην πατρίδα του.

Την άλλη μέρα ο Άγιος πιστός στην προσταγή του Αγγέλου κατέβηκε στο λιμάνι και ρωτούσε αν κανένα πλοίο θα ξεκινούσε για τα Πάταρα. Κανένα όμως πλοίο δεν ξεκινούσε. Τότε μερικοί ναύτες του είπαν. "Όπου βρούμε ναύλο, εκεί θα πάμε". Αμέσως ο Άγιος τους

είπε. "Να σας δώσω το ναύλο και να με πάρετε στα Πάταρα της Λυκίας". Ο πλοίαρχος και οι ναύτες βλέποντας ότι ο άνεμος ήταν ούριος ύψωσαν τα πανιά και αναχώρησαν. Θέλοντας να περάσουν πρώτα από την πατρίδα τους έστρεψαν το πλοίο προς την κατεύθυνση της, αλλά ο Θεός για να μην λυπήσει τον Άγιο, σήκωσε μεγάλη τρικυμία, ώστε έσπασε το πηδάλιο-τιμόνι του πλοίου και οι ναύτες απελπισμένοι ανέμεναν το θάνατο. Ο Άγιος όμως δια της προσευχής του καταπράυνε τη θάλασσα. Ο πλοίαρχος μαζί με τους ναύτες του είδαν ότι έφθασαν στα Πάταρα και αφού έπεσαν στα πόδια του Αγίου του ζητούσαν συγχώρεση.

Εκλέγεται Αρχιερέας με θεϊκή επέμβαση

Όταν πέθανε ο Αρχιερέας της πόλεως Μύρων, ζητούσαν να βρουν ένα καλό και άξιο Αρχιερέα. Τότε μαζεύτηκαν οι Επίσκοποι και οι κληρικοί της επαρχίας των Μύρων για να εκλέξουν Αρχιερέα. Εκεί που συνεδρίαζαν, σηκώθηκε ένας από τους επισκόπους και είπε στους

άλλους, να παρακαλέσουν τον Θεό να τους φωτίσει, για να κάνουν καλή επιλογή. Τη νύκτα, ο επίσκοπος αυτός ενώ προσευχόταν, εμφανίστηκε άγγελος Κυρίου, που του είπε να πάνε το πρωί στην Εκκλησία και όποιος μπει πρώτος μέσα, αυτόν να κάμουν επίσκοπο. Το όνομα του είναι Νικόλαος και αυτό θα κάνετε επίσκοπο στα Μύρα.

Ανακοινώνει στη σύνοδο των επισκόπων το αγγελικό μήνυμα. Ενώ όλοι οι Αρχιερείς συνέχισαν να προσεύχονται, εκείνος πήγε και περίμενε στην είσοδο του ναού. Ο άγιος Νικόλαος κινούμενος από Πνεύμα Άγιο έφθασε πολύ πρωί στο Ναό, για να προσευχηθεί. Όταν τον συνάντησε ο γέροντας επίσκοπος στον πρόναο, τον ρώτησε «Πως ονομάζεσθε πάτερ;» και ο άγιος με πραεία φωνή και απλότητα απάντησε «Νικόλαος αμαρτωλός, Δέσποτα, δούλος της αγιότητος σου». Ο σεβάσμιος γέροντας μόλις άκουσε το όνομα του μαζί με τα ταπεινά λόγια του, αμέσως κατάλαβε -πείστηκε πως αυτός ήταν ο εκλεκτός του Θεού. Με πολλή χαρά σαν να βρήκε κάποιο θησαυρό, του είπε λοιπόν «τέκνο μου ακολούθα με», τον οδήγησε στους επισκόπους. Αμέσως μετά οδήγησαν τον άγιο στο ναό. Η είδηση έφθασε παντού γρήγορα. Αμέτρητο πλήθος συγκεντρώθηκε στο ναό για να δουν το θεοπρόβλητο ποιμένα τους. Τότε οι αρχιερείς είπαν στο συγκεντρωμένο πλήθος. «Δεχθείτε αδελφοί τον ποιμένα μας. Δεχθείτε πρόθυμα τον άνθρωπο που έχρισε το Πνεύμα το Άγιον και τον όρισε κυβερνήτη και κηδεμόνα των ψυχών μας. Αυτόν που δεν τον ανέδειξε ανθρώπινη ψήφος αλλά θεϊκή. Έχουμε μπροστά μας εκείνον που με θερμή πίστη εζητήσαμε από το Θεό. Τρέφουμε βεβαία ελπίδα πως με την σοφή και συνετή δαποίμανση του θα αξιωθούμε εν ημέρα κρίσεως να παρασταθούμε ως λαός περιούσιος ενώπιον του αδεκάστου βήματος του Κριτού».

Έτσι χειροτονήθηκε ο άγιος Νικόλαος Αρχιεπίσκοπος Μύρων.

Η φιλανθρωπική του δράση μεγάλωσε πολύ όταν έγινε Αρχιερέας.

Έκανε ελεημοσύνες και αγαθοεργίες πάντοτε αθόρυβα.

Προσπαθούσε να μην τις ξέρουν ούτε οι κοντινότεροί του. Ίδρυσε πτωχοκομείο, ξενώνα, νοσοκομείο και άλλα Ιδρύματα. Ήταν πράος, ταπεινός και αγαθός, αλλά έδειχνε, όταν έπρεπε, και την επιβαλλόμενη αυστηρότητα. Στους θρασείς και τους αδίκους ήξερε να χρησιμοποιεί σαν ποιμένας, τη ράβδο. Πολλές φορές έλεγχε και φοβέριζε αδίκους πλουσίους, προκειμένου να υπερασπίσει χήρες, ορφανά και αδυνάτους.

Διωγμός και φυλάκιση

Ο φθονερός, όμως, διάβολος, που σκοπό έχει να βλάπτει και να πολεμάει την Εκκλησία του Θεού, προκάλεσε νέο σφοδρό διωγμό κατά των χριστιανών.

Όπως ήταν φυσικό ο Νικόλαος, ο γνωστός και στους ειδωλολάτρες αρχιεπίσκοπος Μύρων της Λυκίας, συνελήφθη μεταξύ των πρώτων. Αλυσοδέθηκε, βασανίστηκε, φυλακίστηκε μαζί με άλλους χριστιανούς. Αν και φυλακισμένος, κατά το χρονικό αυτό διάστημα που δεν ήταν και μικρό, δεν έπαψε να ενισχύει το ποίμνιο του, να στηρίζει τους χριστιανούς στην πίστη του Χριστού, να χαλυβδώνει τους γενναίους αγωνιστές.

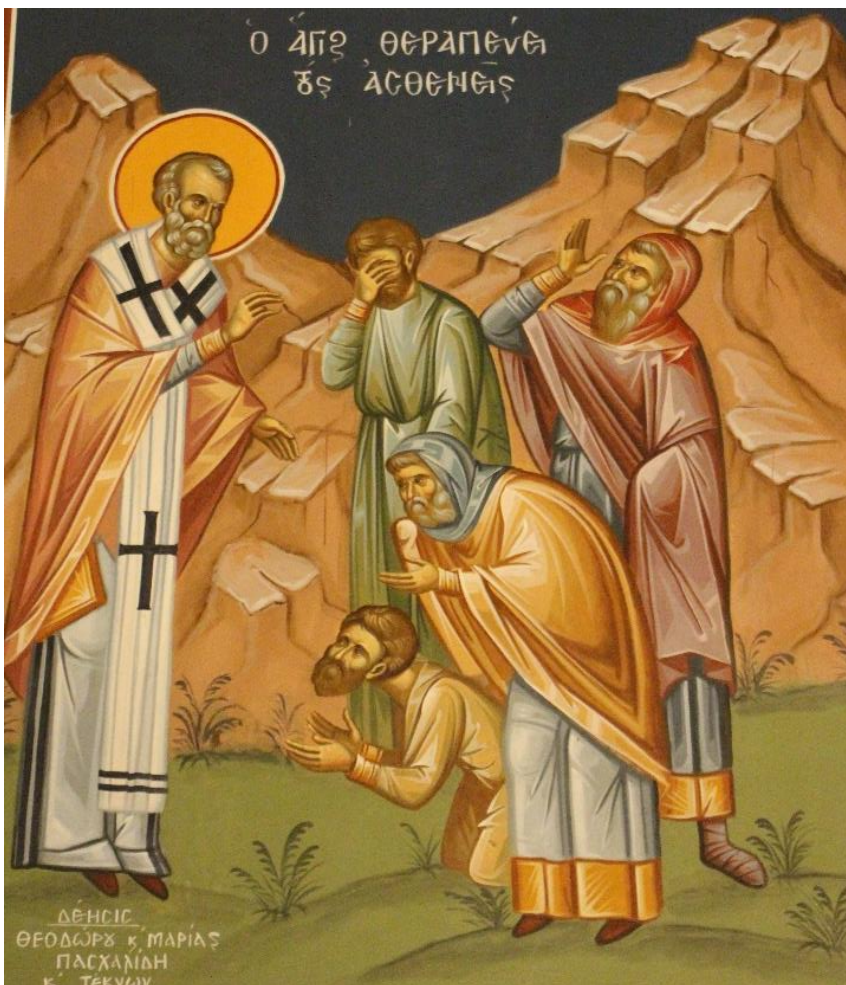
Και ο θρίαμβος της Πίστεως δεν βράδυνε να έρθει. Με την εμφάνιση του σημείου του Σταυρού στον ουρανό, με την προτροπή «εν τούτω νίκα», ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος, έπαυσε τους τρομερούς διωγμούς. Με το Διάταγμα των Μεδιολάνων αναγνώρισε το δικαίωμα της ανεξιθρησκίας. Οι χριστιανοί ήταν πλέον ελεύθεροι να λατρεύουν το Θεό τους.

Ο Κωνσταντίνος διέταξε τους επάρχους, να λευτερώσουν όλους τους χριστιανούς από τις φυλακές και να γκρεμίσουν τους βωμούς των ειδωλολατρών. Αποφυλακίστηκαν οι κρατούμενοι σ' όλη την αυτοκρατορία. Και ο Νικόλαος, φυσικά, επέστρεψε ελεύθερος στην Εκκλησία του.

Ποιος μπορεί να περιγράψει τι έγινε τότε; Η γλώσσα του ανθρώπου είναι αδύνατη να εκφράσει τα συναισθήματα που πλημμύριζαν το λαό και η πέννα ακόμα πιο πολύ αδύνατη να περιγράψει το παραλήρημα, που κατέλαβε τους χριστιανούς. Ο Άγιος Νικόλαος αδύνατος στο σώμα από τα πολλά βάσανα, ακμαίος όμως στη ψυχή, συνεχίζει τα υψηλά του καθήκοντα. Πέρασε πια η τρικυμία και ήρθε η γαλήνη. Ο Άγιος είναι πάλι στο θρόνο του ελεύθερος να φωτίζει το δρόμο των χριστιανών του, ελεύθερος να σπογγίσει τα δάκρυά τους, να λατρεύει τον Θεό, ν' ανυψώνει το ποίμνιό του στα ύψη του ιερού και μεγάλου προορισμού του. Δεν φοβάται πια τους εχθρούς της πίστης.

Στα άγια του χέρια ο Πανάγαθος εμπιστεύτηκε θεϊκή δύναμη κι' εκείνος τη χρησιμοποιούσε με αγαθότητα, με πραότητα, μα και με ορμή συνταρακτική, εναντίον του Σατανά και των οργάνων του. Έτσι πέρασε όλη του η ζωή. Έφτασε παντού, κι' όταν δεν μπορούσε να φτάσει με τα άθλια μέσα της συγκοινωνίας της εποχής εκείνης, έφτανε με το πνεύμα του. Παρηγορούσε τους πονεμένους και συμβούλευε τους πλανημένους, ενίσχυε τους φτωχούς. Φρόντιζε ιδιαίτερα για τα νιάτα. Ήταν ένας φωτεινός οδηγός, που με τα λόγια του και το παράδειγμα του φώτιζε, καθοδηγούσε, ενέπνεε. Τις ελεημοσύνες, τις αγρυπνίες και τις νηστείες του μόνο ο Θεός τις ξέρει. Απέφευγε τον έπαινο των ανθρώπων και ζητούσε μόνο τη δόξα του Θεού. Αλλ' όσο κρυβόταν ο Άγιος, τόσο ο Πανάγαθος τον τιμούσε, γιατί ο Άγιος τιμούσε με τα έργα του τον Θεό.

Ο Άγιος θεραπεύει ασθενείς

Με τη Χάρη του Θεού θεραπεύει ασθενείς που κατέφυγαν κοντά του με πίστη στο Χριστό.

Στην Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο

Δεν πέρασε πολύς καιρός και στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου παρουσιάστηκε πάλι ο σατανάς, με μορφή ανθρώπου, κι αυτός ήταν ο Άρειος. Ο Άρειος ήταν διάκος και αρκετά μορφωμένος. Έλεγε ότι ο Χριστός δεν είναι Θεός, αλλά τον έφτιαξε ο Θεός, δηλαδή ήταν δημιούργημα του Θεού. Ο Αρχιερέας Αλεξανδρείας Πέτρος, τον έδιωξε από την Επισκοπή.

Ο Άρειος κατόρθωσε να πάρει με το μέρος του τον Μητροπολίτη Νικομήδειας και πολλούς άλλους αρχιερείς. Τότε ο Μέγας Κωνσταντίνος για να σταματήσει η σύγχυση μέσα στη χριστιανοσύνη, έδωσε εντολή, να μαζευτούν όλοι οι Μητροπολίτες και οι κληρικοί στην πόλη Νίκαια της Βιθυνίας το 325μ.Χ., και να βρουν τη λύση, να λάμψει η αλήθεια.

Στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο, πήραν μέρος 318 Πατέρες και ο ίδιος ο Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Άγιος Σπυρίδωνας, ο Μέγας Αθανάσιος και άλλοι. Όταν σε κάποια στιγμή ο Άρειος έφερε σε αδιέξοδο τους Αγίους Πατέρες, ο Άγιος Σπυρίδωνας έκανε το θαύμα με το κεραμίδι. Δηλαδή έβαλε ένα κομμάτι κεραμίδι στη χούφτα του, το έσφιξε και αυτό χωρίστηκε στα τρία: σε χώμα, νερό και φωτιά. Με αυτό τον θαύμα απέδειξε τον Τριαδικό Θεό (Πατέρας - Υιός - Άγιο Πνεύμα). Ο Άρειος όμως λόγω του εγωισμού του δεν πείστηκε και με την ρητορική του ικανότητα, γιατί ήταν πολύ μορφωμένος και μιλούσε με θάρρος και παρρησία, είπε ότι το θαύμα αυτό είναι δαιμονικό.

Ο άγιος ραπίζει τον Άρειο

Τότε, ο Άγιος Νικόλαος αγανακτισμένος, δεν κρατήθηκε, σηκώθηκε από τη θέση του και έδωσε ένα δυνατό χαστούκι στον Άρειο.

-Βασιλιά, είπε ο Άρειος, είναι σωστό μπροστά σου, ένας από τους Πατέρες να με κτυπήσει; Αν είναι αμαθής, ας μη μιλάει, όπως κάνουν και οι άλλοι, αν πάλι ξέρει, ας πει τη γνώμη του.

-Σωστά μιλάς, Άρειε, του λέει ο Βασιλιάς. Ο Νικόλαος θα φυλακιστεί μέχρι να τελειώσει η Σύνοδος. Φυλακίστηκε γιατί δεν επιτρεπόταν κανείς να κτυπήσει κάποιον, μπροστά στα μάτια του Αυτοκράτορα. Ο

Αυτοκράτορας αμέσως έδωσε εντολή να πιάσουν τον επίσκοπο Πατάρων Νικόλαο. Τον έδεσαν και τον έβαλαν φυλακή.

Ο Χριστός και η Παναγία παρουσιάζονται στη φυλακή

Την νύκτα παρουσιάστηκε μέσα σε άσπρο σύννεφο ο Χριστός και η Παναγία και τον ρώτησαν γιατί τον έβαλαν φυλακή.

-Για τη δικιά σας αγάπη και πίστη, μου απάντησε ο Νικόλαος.

Τότε ο Χριστός τον ελευθέρωσε από τα δεσμά και του έδωσε ένα Ευαγγέλιο και η Παναγία μας το ωμοφόριο του Αρχιερέα. Την άλλη μέρα όταν του πήγαν φαγητό και νερό στη φυλακή, τον είδαν να διαβάζει το Ευαγγέλιο και τους είπε την οπτασία που είδε και

τι του συνέβηκε. Όλοι δόξασαν τον Θεό.

Η Σύνοδος, καταδίκασε τον Άρειο σαν αιρετικό κι οι Πατέρες γύρισαν στις επαρχίες τους. Έτσι ο Άγιος Νικόλαος επέστρεψε στα Μύρα.

Ο άγιος θέτει τέρμα σε λεηλασία

Τότε στην Μικρά Ασία, μια μεγάλη περιοχή ονομαζόταν Μεγάλη Φρυγία και μια άλλη περιοχή κοντά στον Ελλήσποντο, την οποία οι Έλληνες ονόμαζαν Τροία ήταν η Μικρά Φρυγία.

Στην Μεγάλη Φρυγία κατοικούσαν άνθρωποι αλλόφυλοι, και ξένοι, οι οποίοι ονομάζονταν Ταϊφάλοι. Αυτοί, λοιπόν, μια μέρα επαναστάτησαν εναντίον του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Όταν το έμαθε αυτό ο Αυτοκράτορας έστειλε τρεις σπουδαίους στρατηγούς με πολύ στρατό και πλοία για να τους ειρηνεύσει και να τους καθυσιάσει. Οι στρατηγοί ήταν: ο Νεπωτιανός, ο Ούρσος και ο Ερπυλίων.

Επειδή έκανε τρικυμία μεγάλη, οι τρεις στρατηγοί οδήγησαν τα πλοία και το στρατό στο λιμάνι των Μύρων και έμειναν εκεί ώσπου να καλυτερέψει ο καιρός. Οι στρατιώτες επειδή ήταν συνηθισμένοι στις αρπαγές βγήκαν αμέσως στη πόλη Μύρα και άρπαζαν από τους κατοίκους ότι εύρισκαν.

Μόλις το έμαθε αυτό ο Άγιος Νικόλαος, πήγε στο λιμάνι και βρήκε τους στρατηγούς και τους λέγει: "Ποιοι είσθε;"

Εκείνοι μόλις είδαν Αρχιερέα και γέροντα απάντησαν ταπεινά.

"Είμαστε δούλοι του Βασιλιά και της αγιοσύνης σου και πηγαίνουμε με τη διαταγή του Βασιλιά να ειρηνεύσουμε τους Ταϊφάλους, οι οποίοι επαναστάτησαν και επειδή δεν κάμνει καλό καιρό για να αναχωρήσουμε αναγκαστήκαμε να μείνουμε εδώ, ώσπου να καλυτερεύσει ο καιρός". Τότε ο Άγιος Νικόλαος τους είπε: " Αφού ήλθατε να ειρηνεύσετε κόσμο επαναστατημένο, όπως σας διέταξε ο Βασιλιάς σας, γιατί ήλθατε σε ειρηνικό κόσμο και προκαλείτε τόση μεγάλη σύγχυση και ταραχή, αρπάζοντας ότι βρίσκετε "; Μόλις άκουσαν οι χιλίαρχοι φοβήθηκαν πολύ, γιατί ήταν καλοί χριστιανοί και αγαθοί άνθρωποι είπαν προς τον Άγιο: " Ποιος είναι αυτός που προκαλεί σύγχυση, Δέσποτα Άγιε "; Ο δε Άγιος απάντησε:

" Εσείς είστε γιατί αφήνετε τους στρατιώτες σας να αρπάζουν από την αγορά ότι θέλουν; Εσείς φταίτε ". Αμέσως οι στρατηγοί έτρεξαν

στην αγορά κτυπήσανε μερικούς στρατιώτες και άλλους συμβούλευσαν να ησυχάσουν, τα δε πράγματα που είχαν κλέψει τα μοίρασαν στον κόσμο.

Ο Άγιος σώζει τους θανατοποινίτες

Ενώ οι στρατηγοί και οι στρατιώτες ετοιμάζονταν να μπούνε στα πλοία για να αναχωρήσουν, ο δε Άγιος Νικόλαος ξεκίνησε από το λιμάνι επιστρέφοντας στα Μύρα, ξαφνικά βλέπει μια ομάδα από άνδρες και γυναίκες να κλαίνε και να τον παρακαλούν όπως προφτάσει και ελευθερώσει τρεις συγγενείς τους, τους οποίους άδικα ο διοικητής του τόπου Ευστάθιος καταδίκασε σε θάνατο δωροδοκηθείς από τους εχθρούς τους.

Αφού ο Άγιος γνώρισε το άδικο της απόφασης παρακάλεσε τους στρατηγούς να τον ακολουθήσουν και να σπεύσουν γρήγορα για να προλάβουν τους καταδικασθέντες σε θάνατο και να τους γλυτώσουν. Πράγματι μόλις έφτασαν στον τόπο της εκτέλεσης, ο άγιος έτρεξε και πήρε την τελευταία στιγμή από τα χέρια του δήμιου το σπαθί, με το οποίο επρόκειτο να αποκεφαλίσει τους μελλοθάνατους. Τους ελευθέρωσε και αυτοί ευχαριστούσαν τον άγιο

και δόξασαν το Θεό.

Όταν το γεγονός διαδόθηκε στην πόλη, άνδρες και γυναίκες έτρεχαν για να δουν το γεγονός. Το ίδιο έπραξε και ο Ευστάθιος καβαλάρης στο άλογό του έτρεξε για να δει τι συνέβη. Μόλις τον είδε ο Άγιος Νικόλαος του ανέφερε για την δωροδοκία και την άδικη κρίση που επέβαλε σ'αυτούς τους αθώους ανθρώπους. Ο Ευστάθιος τότε ομολόγησε ότι ο Σιμωνίδης και ο Ευδόξιος ήταν οι πρώτοι που μαρτύρησαν εναντίον τους και έπεσε στα πόδια του Αγίου ζητώντας του συγχώρηση.

Οι τρεις στρατηγοί στη φυλακή

Αφού είδαν όλα αυτά που συνέβησαν οι τρεις στρατηγοί μπήκαν στα πλοία τους και αναχώρησαν για τη Φρυγία, για ειρήνευση τους Ταϊφάλους. Πράγματι αφού νίκησαν τους Ταϊφάλους και τους

ειρήνευσαν γύρισαν στην Κωνσταντινούπολη. Τότε ο Αυτοκράτορας τους τίμησε δίνοντάς τους πολλά δώρα και τους έβαλε σε ψηλότερη θέση.

Μα ο σατανάς, που δεν θέλει το καλό κανενός, παρακίνησε μερικούς κακούς ανθρώπους να πλησιάσουν τον επίτροπο του Βασιλιά Αβλάβιο και να κατηγορήσουν τους στρατηγούς ότι τάχα δεν κτύπησαν τους επαναστάτες, παρά μόνο έκαναν μυστική συμφωνία μαζί τους να κάνουν ξεχωριστό κράτος με βασιλιάδες τους τρεις στρατηγούς τον Νεπωτιανό, τον Ούρσο και τον Ερπύλιο. Οι συκοφάντες έδωσαν πολλά χρήματα στον Αβλάβιο και αυτός τους φυλάκισε χωρίς οι στρατηγοί να γνωρίζουν την αιτία. Οι κακοί εκείνοι άνθρωποι, φοβούμενοι μήπως φανερωθούν μια μέρα στο βασιλιά σαν ψεύτες, έδωσαν ακόμα περισσότερα χρήματα στον Αβλάβιο για να διατάξει να σκοτώσουν τους στρατηγούς. Αμέσως αυτός πήγε στον Αυτοκράτορα και του λέγει: «Πολυχρονεμένη μου

Βασιλιά, οι τρεις στρατηγοί Νεπωτιανός, Ούρσος και Ερπυλίων τους οποίους έστειλες να ειρηνεύσουν τους Ταϊφάλους, αντί να εκτελέσουν την προσταγή σου, τους παρέσυραν με το μέρος τους και σκέπτονται να επαναστατήσουν κατά της βασιλείας σου. Εγώ τους φυλάκισα και τώρα η βασιλεία σου πρέπει να τους σκοτώσει για να γλυτώσεις από αυτούς και να παραδειγματιστούν και οι άλλοι».

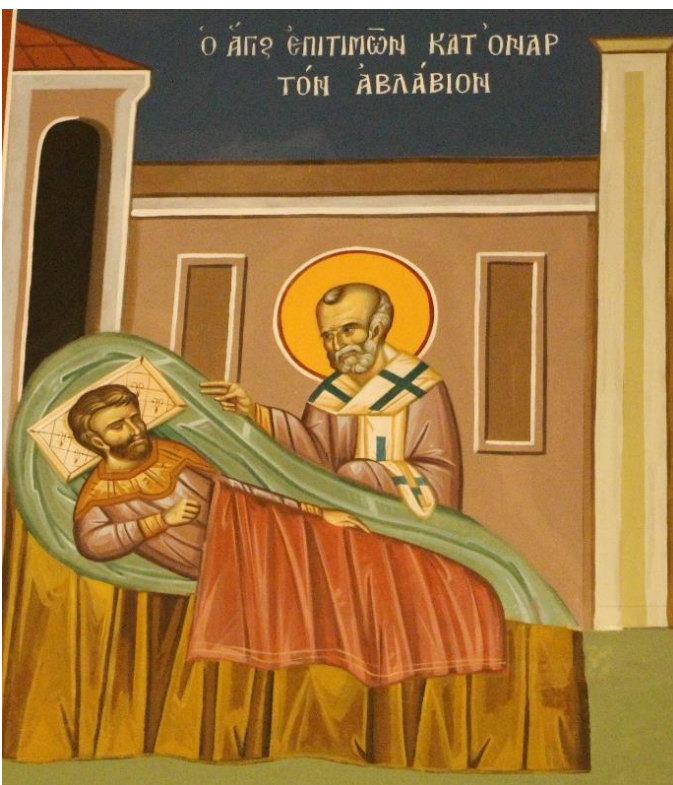
Όταν ο αυτοκράτορας άκουσε τον Αβλάβιο τον πίστεψε και διάταξε να αποκεφαλιστούν την επομένη μέρα. Τότε ο Αβλάβιος έγραψε την καταδίκη και έστειλε είδηση στη φυλακή να δοθεί η αγγελία στους στρατηγούς. Όταν ο δεσμοφύλακας πήρε την είδηση και τη διάβασε, άρχισε να κλαίει και πήγε αμέσως στους στρατηγούς και τους είπε: «Αύριο αποκεφαλίζεσθε. Εάν έχετε κάτι να γράψετε στις οικογένειές σας να το πράξετε το συντομότερο». Μόλις άκουσαν τη διαταγή του Βασιλιά παραλύσανε τα μέλη τους μη γνωρίζοντάς την αιτία της καταδίκης και φώναζαν και έλεγαν: “Σε ποιο πράγμα φταίξαμε ενώπιον του Θεού και του Βασιλιά μας και καταδικαστήκαμε σε θάνατο; Ποια είναι η αμαρτία μας και θέλουν να μας σκοτώσουν”; Οι τρεις στρατηγοί έγραψαν στην φυλακή την διαθήκη τους και τις τελευταίες θελήσεις και επιθυμίες τους. Ο ένας από τους τρεις ο Νεπωτιανός είπε ότι στο σημείο που φτάσαμε τώρα, μόνο ο Επίσκοπος Λυκίας μπορεί να μας βοηθήσει και να μας σώσει από το θάνατο. Κανένας άλλος δεν μπορεί να μας ελευθερώσει και να μας σώσει. Θυμάστε, τους λέει, τι συνέβη στα Μύρα της Λυκίας με τον μέγα Νικόλαο, ο οποίος ελευθέρωσε από τον άδικο θάνατο τους τρεις άνδρες. Αυτός γνωρίζει για μας και πρέπει να προσευχηθούμε και να τον παρακαλέσουμε να μας απελευθερώσει. Πράγματι και οι τρεις με δάκρυα στα μάτια εβόησαν λέγοντες: «Κύριε, ο Θεός του Πατρός ημών Νικολάου, ο οποίος ελευθέρωσε από τον άδικο θάνατο τους τρεις άνδρες στα Μύρα, πρόφθασε, Κύριε, και μη παρίδεις την αδικία αυτή και ούτε δε να μας λησμονήσεις από τον κίνδυνο θανάτου που βρισκόμαστε. Ελευθέρωσέ μας από τα χέρια των εχθρών μας και πρόφθασε σε βοήθειά μας, γιατί αύριο θα θανατωθούμε». Όλη τη νύχτα προσεύχονταν γονατιστοί μέσα στη φυλακή.

Ο άγιος Νικόλαος εμφανίζεται στον Μέγα Κωνσταντίνο

Και πραγματικά, το ίδιο βράδυ, ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος βλέπει οπτασία τον Άγιο Νικόλαο που του λέει: «Βασιλιά, ξύπνα και λευτέρωσε τους τρεις στρατηγούς σου, γιατί όσα σου είπαν είναι ψέμα. Αν δεν το κάνεις, γρήγορα θα πεθάνεις». «Ποιος είσαι σύ;» Ρώτησε ο βασιλιάς. «Είμαι ο Επίσκοπος Λυκίας, κι' εγώ τους φιλοξένησα και τους γνωρίζω καλά».

Ο άγιος Νικόλαος εμφανίζεται στον Αβλάβιο

Ο Άγιος πήγε μετά στον Έπαρχο Αβλάβιο και του είπε: «Αβλάβιε, ανόητε, γιατί πήρες χρήματα και αδικήσες τους τρεις άνδρες, οι οποίοι δεν έπταισαν σε τίποτε; Γρήγορα να τους ελευθερώσεις, ειδάλλως θα πεθάνεις». «Ποιος είσαι συ;», ρώτησε Αβλάβιος. Ο Άγιος απάντησε ότι είναι ο Νικόλαος ο δούλος του Θεού και ο Αρχιερέας των Μυραίων. Μόλις είπε αυτά ο Άγιος, ο Αβλάβιος αμέσως ξύπνησε και σκεφτόταν τι σήμαινε το όραμά του.

Ενώ λοιπόν ο Αβλάβιος σκεφτόταν τα οραθέντα, έφθασαν οι υπηρέτες του βασιλιά Κωνσταντίνου και του λέγουν: «Πήγαινε γρήγορα και σε ζητά ο Βασιλιάς». Αμέσως πήγε και παρουσιάστηκε στο Βασιλιά, ο δε Βασιλιάς μόλις τον είδε άρχισε να του διηγείται το όραμα που είδε. Ο Αβλάβιος απάντησε αμέσως ότι είδε το ίδιο όνειρο και απορούσε πολύ. Τότε ο Βασιλιάς ζήτησε συγγνώμη από τους τρεις στρατηγούς και τους διηγήθηκε την οπτασία που είδε. Οι τρεις στρατηγοί ελευθερώθηκαν και έγιναν μοναχοί. Τις δε περιουσίες τους τις μοίρασαν στους φτωχούς και στους δυστυχημένους.

Ο Βασιλιάς τους έδωσε ένα χρυσό Ευαγγέλιο, ένα χρυσό θυμιατήρι στολισμένο με πολύτιμους λίθους και δυο μεγάλες επίχρυσες λαμπάδες δώρα για την Εκκλησία στην οποία ήταν Αρχιερέας ο Άγιος Νικόλαος.

Η κοίμηση του Αγίου

Η εσωτερική αγιότητα του Αγίου Νικολάου ξεχυνόταν στη μορφή του. Μπορούσε κανείς να τον αναγνωρίσει, μέσα σε πολλούς ανθρώπους έστω και αν πρώτη φορά τον έβλεπε, από την Αγία του μορφή. Τόσο δε το πρόσωπό του έλαμπε και ήταν σοβαρό, στοχαστικό, και επιβλητικό, που πολλές φορές μερικοί, που τον συναντούσαν στο δρόμο επέστρεφαν στη θεογνωσία, χωρίς να τους διδάξει. Η παρουσία του τούς έπειθε. Λυπημένοι, που πήγαιναν να πουν το παράπονό τους σ' αυτόν, μόνο που τον έβλεπαν,

τους έφευγε η λύπη και τους ερχόταν η χαρά. Αλλά ήταν κι αυτός άνθρωπος κι έπρεπε να φύγει από τον κόσμο αυτό. Σε ηλικία 100 χρόνων περίπου, αρρώστησε και σε λίγο κοιμήθηκε εν ειρήνη περί το έτος 330 μ.Χ. για να πάει να βρει τον Κύριο που τόσο πολύ αγάπησε.

Προτού όμως πεθάνει, την ώρα που προσευχόταν, σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό και είδε αγγέλους που ήρχοντο να παραλάβουν την αγιασμένη του ψυχή. Τότε είπε τον ψαλμό του Δαβίδ: «Κύριε, επί σοι ήλπισα». Σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό και είδε αγγέλους που έρχονταν, για να παραλάβουν την αγιασμένη ψυχή του.

Ήταν η 6η Δεκεμβρίου του 330 μ.Χ.

Η είδηση του θανάτου του προκάλεσε βαθύτατη θλίψη. Τα δάκρυα χύθηκαν άφθονα. Θρήνος, κλαυθμός και οδυρμός στα Μύρα, η δε κηδεία του έγινε πάνδημη και μεγαλοπρεπής. Κάτω στη γη θρηνούσαν γιατί έχασαν τέτοιο ποιμένα και διδάσκαλο. Επάνω στον ουρανό πανηγύριζαν άγγελοι και αρχάγγελοι, όσιοι, μάρτυρες και διδάσκαλοι, γιατί δέχθηκαν τέτοιο Άγιο.

Η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Αγίου στις 6 Δεκεμβρίου, ημέρα που πέθανε, και τον κατέταξε μεταξύ των μεγαλυτέρων και επισημοτέρων Αγίων. Η Πέμπτη μέρα της εβδομάδας είναι αφιερωμένη σ' αυτόν.

Επίσης χαρακτηρίζει τον Άγιο και ως ισαπόστολο, για το μεγάλο του έργο.

Θεωρείται και σαν ένας από τους μεγάλους προστάτες του Ελληνικού Έθνους, γιατί ο μεγάλος αυτός ιεράρχης, με τα άπειρα θαύματά του, αναδείχθηκε ο προστάτης άγιος των θαλασσινών και των ναυτιλλομένων. Επειδή η Ελλάδα είναι κατεξοχήν ναυτική χώρα, τόσο το Εμπορικό, όσο και το Πολεμικό Ναυτικό γιορτάζει πανηγυρικά τον Άγιο, και όπου υπάρχει ναυτική μονάδα, τελούνται λειτουργίες και δοξολογίες στη μνήμη του.

Τον Άγιο Νικόλαο δεν τον τιμούν μόνο οι άνθρωποι της θάλασσας, αλλά και το σύνολο του Ορθόδοξου Χριστιανικού κόσμου.

Το Άγιο λείψανό του

Το χαριτόβρυτο σώμα του, εναπετέθη στα Μύρα. Οι χριστιανοί έκτισαν εκεί μεγάλο ναό επ' ονόματι του Αγίου Νικολάου του θαυματουργού. Από δε το σώμα του ανάβλυζε ιαματικό μύρο. Γι' αυτό τον λένε και Μυροβλήτη.

Μετακομιδή του τιμίου λειψάνου

Τα λείψανά του διατηρήθηκαν στα Μύρα της Λυκίας έως και τον ενδέκατο αιώνα, όπου το 1087 κάποιοι ναύτες τα αφαίρεσαν και τα μετέφεραν στην Ιταλία, στην πόλη Μπάρι, όπου τοποθετήθηκαν στο Ναό του Αγίου Στεφάνου. Η μνήμη αυτή της ανακομιδής και μεταφοράς γιορτάζεται στις 20 Μαΐου.

Ο άγιος σώζει από τη θάλασσα ευσεβή χριστιανό

Κάποτε στην Κωνσταντινούπολη ζούσε κάποιος χριστιανός ευλαβής και πιστός, ο οποίος υπεραγαπούσε τον Άγιο Νικόλαο, όπως και ο Άγιος τον αγαπούσε πολύ. Θέλησε κάποτε να ταξιδέψει με καράβι για ατομική του υπόθεση. Πήγε πρώτα στο ναό του Αγίου Νικολάου στην Κωνσταντινούπολη που τον είχε κτίσει ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός, για να προσκυνήσει προτού ξεκινήσει για το ταξίδι του. Έπειτα, αφού αποχαιρέτησε τους συγγενείς και τους φίλους του, μπήκε στο καράβι. Κατά τη νύχτα οι ναύτες ξύπνησαν για να διορθώσουν τα πανιά γιατί είχε αλλάξει η διεύθυνση του ανέμου. Την ίδια στιγμή ξύπνησε και ο καλός αυτός χριστιανός. Πέρασε απ' εκεί που καταγίνονταν οι ναύτες με τα σύνεργά τους και περιπλεχθείς με

τα πανιά έπεσε στη θάλασσα. Οι ναύτες πρόσεξαν τον άνθρωπο που έπεσε στη θάλασσα, αλλά δεν μπόρεσαν να τον σώσουν, γιατί ο άνεμος ήταν πολύ δυνατός. Το μόνο που έκαναν ήταν να τον κλαίνε συνέχεια για τον τραγικό θάνατό του.

Ο άνθρωπος αυτός, καθώς ήταν ντυμένος, καταποντίστηκε στο βυθό της θάλασσας, θυμήθηκε και έλεγε νοερά: «Άγιε Νικόλαε, βοήθησέ με».

Οι συγγενείς του, που κοιμούνταν εκείνη την ώρα στο σπίτι, ξύπνησαν έντρομοι ακούοντας τις φωνές

του. Επίσης ξύπνησαν και οι γείτονες του από το θόρυβο και έτρεξαν στο σπίτι του και είδαν και αυτοί τη σκηνή και πρόσεξαν που έτρεχε το νερό της θάλασσας από τα ρούχα του. Όλοι όσοι ήταν παρόντες και είδαν τα συμβάντα έμειναν άφωνοι και σιωπηλοί και δεν ήξεραν τι να πουν. Τότε ο χριστιανός άρχισε να διηγείται αυτό που του συνέβηκε και να τους παρακαλεί να του πουν πως βρέθηκε στο σπίτι του σε τέτοιες συνθήκες. Όλοι τότε έκλαιγαν και φώναζαν. «Κύριε, ελέησον».

Αφού ο χριστιανός άλλαξε τα ρούχα του και φόρεσε στεγνά ξεκίνησε για να πάει στην Εκκλησία του Αγίου Νικολάου να προσκυνήσει και να ευχαριστήσει τον Άγιο για το θαύμα που έκανε. Ο ναός έγινε κατάφωτος και είχε μαζευτεί αρκετός κόσμος ρωτώντας ο ένας τον άλλο τι είχε γίνει και αμέσως το θαύμα έγινε γνωστό. Μάλιστα δε όταν πλησίασαν τον διασωθέντα πρόσεξαν ότι ευωδίαζε το σώμα του από διάφορα αρώματα, εξέστησαν όλοι και δόξασαν το Θεό ευχαριστούντες τον μέγα Ιεράρχη Νικόλαο.

Αυτό το θαύμα του Αγίου έγινε σε λίγες μέρες γνωστό σε όλη την Κωνσταντινούπολη. Έφτασε δε και στα αυτιά του Βασιλιά και του Πατριάρχη. Αμέσως κάλεσαν Ιερά Σύνοδο, καθώς και τον διασωθέντα χριστιανό, ο οποίος στάθηκε μπροστά σε όλους τους

συναθροισθέντες Συνοδικούς, που φώναζαν: «Μέγας ει Κύριε, και θαυμαστά τα τα έργα Σου και ουδείς λόγος εξαρκέσει προς ύμνον των θαυμασίων σου!» Όλοι οι χριστιανοί έκαμαν λιτανεία και αγρυπνία, δοξάζοντες και ευλογούντες τον Θεό, απονέμοντες δε και την πρέπουσα ευχαριστία στον Άγιο Νικόλαο.

Ο Άγιος σώζει τα Μύρα από μια μεγάλη πείνα

Κάποτε ήρθε πολύ μεγάλη πείνα στην περιοχή της Λυκίας. Οι κάτοικοι της γύρω περιοχής ουδέποτε θυμούνται τέτοια μεγάλη πείνα. Τα δε Μύρα, η επαρχία του Αγίου Νικολάου, κινδύνεψε να καταστραφεί. Αλλά

ο Άγιος λυπήθηκε το ποίμνιό του και ενήργησε ως ακολούθως: Κάποιος πλοίαρχος φόρτωσε το πλοίο του με σιτάρι με προορισμό τη Γαλλία. Τη νύχτα στον ύπνο του βλέπει τον Άγιο Νικόλαο να του λέει: «το σιτάρι να το πάρεις στα Μύρα της Λυκίας και όχι στη Γαλλία, γιατί εκεί είναι μεγάλη πείνα και θα το πωλήσεις πολύ ακριβά και γρήγορα. Πάρε δε και τρία φλωριά και όταν φθάσεις στα Μύρα θα πάρεις και τα υπόλοιπα χρήματα. Το πρωί αφού ξύπνησε ο πλοίαρχος βρήκε στα χέρια του τα νομίσματα, διηγήθηκε στους ναύτες του τα όσα του συνέβησαν τη νύχτα και τους έδειξε και τα νομίσματα. Όλοι συμφώνησαν ότι έπρεπε να οδηγήσουν το πλοίο στα Μύρα γιατί ήτανε θέλημα Θεού. Πράγματι, αφού έφθασαν στα Μύρα πώλησαν αμέσως όλο το σιτάρι σε πολύ καλή τιμή, οι δε κάτοικοι των Μύρων δόξασαν τον Θεό, ο οποίος τους φρόντισε για να μην πεθάνουν από την πείνα, αλλά πάντοτε φροντίζει αυτούς που στηρίζουν την ελπίδα τους στο πλούσιό του έλεος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ΄

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον,
ἀνέδειξέ σε τῇ ποιίμνῃ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο
ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ
Ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε

Ὡς κρήνη ἀκένωτος, τῶν θεϊκῶν δωρεῶν, πηγάζεις Νικόλαε, τῇ
οἰκουμένη ἀεί, θαυμάτων τὰ ρεύματα· παύεις τῶν πολυπλόκων,
πειρασμῶν τὰς ἐφόδους, σώζεις τοὺς ἐν κινδύνοις, ὡς θερμὸς
ἀντιλήπτωρ· διό σου τὴν προστασίαν, πάντες κηρύττομεν.

Κοντάκιον Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον

Ἐν τοῖς Μύροις Ἄγιε, ἱεουργὸς ἀνεδείχθης· τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε,
τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου,
ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο ἡγιάσθης, ὡς μέγας
μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ποταμὸν ἰαμάτων ὑπερχειλῆ, καὶ πηγὴν σε θαυμάτων ἀνελλιπῆ,
ἔδειξε Νικόλαε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος· οἱ γὰρ βαρεῖαις νόσοις,
πικρῶς πιεζόμενοι, καὶ συμφοραῖς τοῦ βίου, δεινῶς ἐταζόμενοι,
πάσης ἀθυμίας, ἀκεσώδυνον ὄντως, εὐρίσκουσι φάρμακον, τὴν
θερμὴν σου ἀντίληψιν· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ,
τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Ὁ Οἶκος

Ἄνυμνήσωμεν νῦν τὸν Ἱεράρχην ἄσμασι, τὸν ἐν Μύροις λαοὶ ποιμένα
καὶ διδάσκαλον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ ἐλλαμφθῶμεν· ἰδοὺ γὰρ
ὤφθη ὄλος καθάρσιος, ἀκήρατος πνεύματι, Χριστῷ προσάγων
θυσίαν ἄμωμον, τὴν εἰλικρινῆ καὶ Θεῷ εὐπρόσδεκτον, ὡς ἱερεὺς
κεκαθαρμένος τῇ ψυχῇ καὶ τῇ σαρκί· ὅθεν ὑπάρχει ἀληθῶς, τῆς
Ἐκκλησίας προστάτης, καὶ ὑπέρμαχος ταύτης, ὡς μέγας μύστης
Θεοῦ τῆς χάριτος.

Μεγαλυνάριον

Ὅρφανῶν προστάτην σε καὶ χηρῶν, πεινῶντων τροφέα, πενομένων
τε πλουτιστήν, αἰχμαλώτων ῥύστην, πλεόντων τε σωτήρα,
κεκτήμεθα παμμάκαρ, σοφέ Νικόλαε.

* * *